

Αὐτός ὁ Θεός εἶναι παιδί μου!

τοῦ Ζάν-Πώλ Σάρτρ

Στά 1940, σέ ἓνα στρατόπεδο αἰχμαλώτων στή Γερμανία, ὁ Ζάν-Πώλ Σάρτρ (J.-P. Sartre: 1905-1980) ἔλαβε μέρος στούς ἑορτασμούς τῶν Χριστουγέννων, γράφοντας τό ἔργο *Bariona ἢ ὁ υἱός τῆς βροντῆς*, δράμα θρησκευτικῆς ἐμπνεύσεως, τό ὁποῖο χρησιμοποίησε γιά νά περάσει κάποια μηνύματα. Ἡ μετάφραση τοῦ ἀποσπάσματος ἀπό τά γαλλικά ἔγινε ἀπό τόν Δρ. Εὐστάθιο Γιαννή, τέως Σχολικό Σύμβουλο Θεολόγων. Εὐχαριστοῦμε τόν ὁμ. Καθηγητή Α.Μ. Σταυρόπουλο γιά τήν ὑπόδειξη τοῦ συγκεκριμένου ἀποσπάσματος.

Salimbeni Ventura (1567-1613)

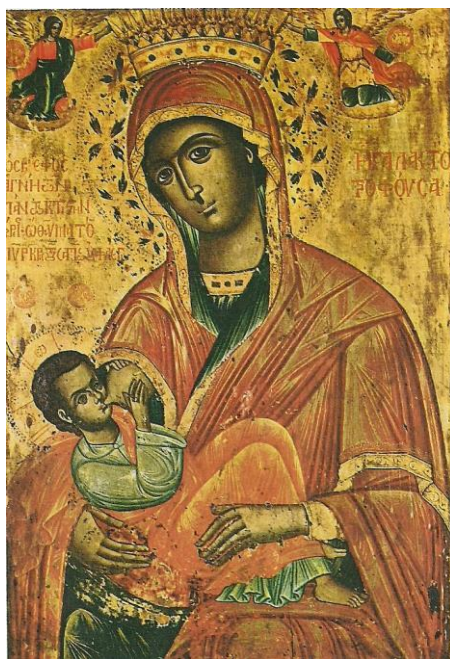
Γαλακτοτροφοῦσα

Ἡ Παρθένος εἶναι χλωμή καί κοιτάζει τό βρέφος. Αὐτό πού θά 'πρεπε κανεῖς νά ζωγραφίσει στό πρόσωπό της, εἶναι ἓνας ἀγχώδης θαυμασμός, πού δέν ἐμφανίστηκε παρά μιά φορά μονάχα πάνω σέ ἀνθρώπινη μορφή. Γιατί ὁ Χριστός εἶναι παιδί της, σάρκα ἀπ' τή σάρκα της, καί ὁ καρπός τῶν σπλάγχχνων της. Τόν κουβάλησε γιά ἑννέα μῆνες, τοῦ ἔδωσε τό στήθος της, καί τό γάλα της ἔγινε αἷμα τοῦ Θεοῦ. Καί κάποιες φορές, ὁ πειρασμός εἶναι τόσο δυνατός, ὥστε ξεχνάει ὅτι εἶναι Θεός. Τόν σφίγγει στήν ἀγκαλιά της. Καί ψιθυρίζει: μικρούλη μου.

Ὅμως, ἄλλες φορές, παραμένει ἀπόμακρη καί σκέφτεται: ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖ ψηλά· καί καταλαμβάνεται ἀπό ἓνα θρησκευτικό ριγος γιά αὐτόν τόν ἄφωνο Θεό, γι' αὐτό τό βρέφος πού τῆς ἐμπνέει ἓνα κάποιο φόβο. Ὅλες οἱ μανάδες σταματοῦν ἔτσι κάποιες φορές, μπροστά σ' αὐτό τό ἀνυπόταχτο κομμάτι τῆς σάρκας τους πού εἶναι τό παιδί τους. Καί αἰσθάνονται ἐξόριστες μπροστά σ' αὐτή τήν καινούρια ζωή, πού εἶναι

καμωμένη απ' τή ζωή τους, καί πού τήν κατοικοῦν ξένες σκέψεις. Ἀλλά κανένα παιδί δέν ὑπῆρξε πιό σκληρό καί πιό ριζικά ξεριζωμένο απ' τή μάνα του ὅσο ὁ Χριστός, γιατί εἶναι Θεός καί ὑπερβαίνει κατά πάντα ὅσα μπορεῖ νά φαντασθεῖ ἐκεῖνη.

Ἀλλά νομίζω ὅτι ὑπάρχουν ἄλλες στιγμές, σύντομες καί φευγαλέες, ὅπου ἡ μάνα του αισθάνεται ταυτόχρονα ὅτι ὁ Χριστός εἶναι παιδί της, ὁ δικός της μικρούλης, καί ὅτι εἶναι Θεός. Τόν κοιτάζει καί σκέφτεται: αὐτός ὁ Θεός εἶναι παιδί μου, αὐτή ἡ θεϊκή σάρκα εἶναι σάρκα μου! Ἐγινε ἀπό 'μένα, ἔχει τά μάτια μου, κι' αὐτό τό σχῆμα τοῦ στόματός του εἶναι τό σχῆμα τοῦ στόματός μου, μοῦ μοιάζει, εἶναι Θεός καί μοῦ μοιάζει. Καί καμμιά γυναίκα δέν εἶχε μέ αὐτό τόν τρόπο τόν Θεό της μόνο γιά 'κείνην, ἕνα μικρούλη Θεό πού μπορεῖ νά πάρει κανεῖς στήν ἀγκαλιά του καί νά τόν σκεπάσει μέ φιλιά, ἕνα Θεό ζεστούλη πού χαμογελά καί ἀναπνέει, ἕνα Θεό πού μπορεῖς νά τόν ἀγγίξεις καί πού γελά. Καί ἀκριβῶς, σέ μιά απ' αὐτές τίς στιγμές θά ζωγράφιζα τήν Παρθένο Μαρία, ἄν ἤμουν ζωγράφος.

Μακαρίου Γαλάτιστας (18^{ος} αἰώνας)

Γαλακτοτροφοῦσα